

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 100.590 van 7 november 2001
in de zaak A. 95.025/XIV-3589.**

In zake : XXX,
 wonende te 1210 BRUSSEL,

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van vermeende Joegoslavische nationaliteit, op 30 augustus 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 10 mei 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan verzoeker betekend op 2 augustus 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 28 september 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 20 juli 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 september 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. BISSOT die, loco advocaat J.-P. DOCQUIR verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord adjunct-auditeur M. STERCK, daartoe gemachtigd bij beslissing van de auditeur-generaal van 18 januari 2001, in haar eensluidend advies;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 5 augustus 1999 en zich vluchteling verklaart op 6 augustus 1999; dat op 10 mei 2000 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 31 juli 2000 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is;

2. Overwegende dat de verzoekende partij het volgende enig middel aanvoert:

“Schending van artikel 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de manifeste vergissing in appreciatie.

Doordat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen de vermelding vereist in de akte van de juridische feitelijke overweging die afdoende, precies en wettelijk toegelaten zijn;

Dat deze wettigheidscontrole de controle van de juistheid van de feitelijke motieven waarop deze beslissing gebaseerd is, inhoudt;

Terwijl de motivering die aangehaald wordt door de Commissaris-Generaal niet conform is aan de werkelijkheid;

Betrokkene verklaart niet naar Kosovo te kunnen terugkeren omwille van een gebrek aan toekomstperspectieven en omwille van de aanhoudende onveilige en onzekere situatie aldaar.

Objectieve en serieuze informatiebronnen (het vertrek van ‘Médecins sans frontières’ en de reden ervan; analyse van journalisten van ‘Le Monde diplomatique’) tonen dat de onzekerheid is nog aanwezig in Kosovo.

In plaats van te verbeteren in de situatie aan te verslechteren.

De resolutie 1244 aangenomen door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties (10-6-1999) is enkel gebaseerd op een algemeene toestand die dateert en niet meer geldig is in vergelijking met lokale gebeurtenissen.

De beslissing is niet gebaseerd op een diepe evaluatie van de situatie op het terrein.

In de copij van de administratieve dossier die aan de raadsman gegeven is, is er zelf geen vertaling van de beroep van kandidaat vluchteling.

Om als vluchteling te worden erkend dient verzoeker aan te tonen dat er geldige redenen besta om voor een vervolging te vrezen maar het is niet nodig dat hij een aantal gepersolaliseerde feiten zou vernoemen. Het volstaat “dat hij aantoont dat de omstandigheden die specifiek verbonden zijn met zijn geval van die aard zijn om een redelijke vrees voor vervolging teweeg te brengen” (D. Vanheule, “L’interprétation de

la définition du réfugié par la Commission Permanente de Recours des Réfugiés”, RDE, 1994,523. CP1 (1/ kamer, 29 september 1992, F118).

Volgens artikel 33 van de Conventie van Genève zijn de dreigingen voor het leven of de vrijheid die op verzoeker rusten zonder enige twijfel te beschouwen als vervolgingen.

Eveneens kunnen vervolgingen uit het verleden de vrees voor toekomstige vervolgingen verantwoorden.

In die geval is de analyse van Commissaris-Generaal te vaag over de onzekerheid in Kosovo.

De beroep van betrokkene is niet vertaalt.

De beslissing is dus slecht voorbereid en kwalificatie van feiten is dan mis.

Dat de Commissaris-Generaal een vergissing van appreciatie begaan heeft;

Zodat de bestreden beslissing geschorst dient te worden en nietig dient te worden verklaard;

Dat het middel ernstig is”;

Overwegende dat, ofschoon de verzoekende partij haar middel steunt op artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en op de wet van 19 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat zij de motieven kent doch betwist dat de opgegeven motieven de beslissing kunnen dragen; dat zij met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert; dat nagaan of de motieven pertinent zijn, immers de materiële motiveringsplicht betreft; dat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;

Overwegende dat de bestreden beslissing steunt op het volgende determinerende motief :

“Er dient te worden vermeld dat betrokkene in zijn opeenvolgende verklaringen geen elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève dient te koesteren bij een eventuele terugkeer naar Kosovo. De ingeroepen vrees van betrokkene vloeit namelijk voort uit de gekende algemene Servische repressie ten aanzien van de Albanese gemeenschap in Kosovo, en is als dusdanig niet langer actueel. Overeenkomstig resolutie 1244, aangenomen door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties op 10 juni 1999, hebben de Servische troepen en autoriteiten zich momenteel uit Kosovo teruggetrokken en werd de regio onder het toezicht en bestuur van de internationale gemeenschap geplaatst die momenteel ernstige inspanningen levert om het dagelijkse leven in Kosovo te normaliseren. In dit verband heeft betrokkene dan ook niet aannemelijk gemaakt dat hij - ingeval van vrijheids- of levensbedreigende problemen in Kosovo op grond van de redenen zoals voorzien in de Conventie - geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van dezelfde internationale gemeenschap. Bovendien is het argument dat betrokkene niet langer over een woning of bestaansmiddelen zou beschikken in Kosovo een probleem van socio-economische aard en als dusdanig vreemd aan de Vluchtelingenconventie.”;

Overwegende dat de door de commissaris-generaal voor de vreemdelingen en de staatlozen gemaakte beoordeling van de actuele toestand in Kosovo steunt op resolutie 1244 van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties; dat de verzoekende partij deze vaststelling van de actuele toestand tracht te ontcrachten door te

verwijzen naar minder gezaghebbende bronnen, zonder deze bovendien te betrekken op haar persoonlijke situatie; dat deze bronnen niet weerleggen dat de commissaris-generaal naar recht en redelijkheid tot zijn vaststelling van de actuele toestand in Kosovo kon komen op grond van de genoemde resolutie 1244;

Overwegende dat, wat de kritiek betreft dat er zich in het administratief dossier geen vertaling van haar dringend beroep ingesteld bij de commissaris-generaal bevindt, deze kritiek in de feiten faalt;

Overwegende dat, wat de kritiek verder betreft dat “om als vluchteling te worden erkend, (de) verzoeker (dient) aan te tonen dat er geldige redenen besta(an) om voor een vervolging te vrezen maar (dat) het (...) niet nodig (is) dat hij een aantal gepersolaliseerde feiten zou vernoemen”, het volstaat vast te stellen dat de commissaris-generaal in essentie overweegt dat “de ingeroepen vrees van (de verzoekende partij) (voort)vloeit (...) uit de gekende algemene Servische repressie ten aanzien van de Albanese gemeenschap in Kosovo, en (...) als dusdanig niet meer actueel (is)”;

dat de bestreden beslissing dus niet vaststelt dat de verzoekende partij geen “gepersolaliseerde feiten” vernoemt, maar stelt dat de ingeroepen vrees niet meer actueel is;

Overwegende tenslotte dat met betrekking tot het aanvoeren van artikel 33 van de Conventie van Genève, moet worden opgemerkt dat deze bepaling wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is; dat deze verdragsbepaling geen duidelijke en juridisch volledige bepaling is die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt; dat aan deze bepaling derhalve een directe werking moet worden ontzegd; dat de verzoekende partij de rechtstreekse schending van artikel 33 van het verdrag van Genève niet dienstig kan inroepen; dat het middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zevenduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeven november tweeduizend en één, door :

de HH. G. DEBERSAQUES,

 W. GEURTS,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.